

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 37 2017, nummers 840 – 871 dinsdag 10 oktober 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Handhaving	5
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
Bijstand	11
Sociale zekerheid overig	13

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bestuursrecht overig	14
APV-Exploitatievergunning	14
Huisvesting	14
Wet bescherming persoonsgegevens	15
Wet Bibob	15
Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen	15
Wet openbaarheid van bestuur	17
Vreemdelingenrecht	18
Regulier	18
Asiel	19
Prejudiciële verwijzing	24
Openbare orde	25
Richtlijnen en verordeningen	27

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 840

ABRS, 04-10-2017, 201605405/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Moerdijk.

Awb 6:7, 6:11

VERSCHOONBARE TERMIJNOVERSCHRIJDING. Termijnoverschrijding in beroep is in dit geval niet verschoonbaar. De toenmalige gemachtigde van appelland kampte met een psychische aandoening, die het hem onmogelijk maakte om tijdig beroep in te stellen dan wel een derde in te schakelen of appelland hierover te informeren. Appelland heeft er destijds voor gekozen om zijn belangen volledig te laten behartigen door een gemachtigde. Dit betekent dat de gevolgen van het processueel handelen of nalaten door die gemachtigde in beginsel aan appelland moeten worden toegerekend. Het ligt op de weg van een gemachtigde om maatregelen te treffen teneinde een goede voortgang van lopende zaken te waarborgen tijdens een ziekteperiode. De gevolgen van de omstandigheid dat de toenmalige gemachtigde van appelland dit niet heeft gedaan, dienen voor rekening van appelland te worden gelaten.

[ECLI:NL:RVS:2017:2666](https://ecli.nl/RVS:2017:2666)

JnB2017, 841

MK Rechtbank Limburg, 22-09-2017 (publ. 29-09-2017), AWB/ROE 16/1913 en AWB 17/413

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Venlo, verweerder.

Awb 6:5, 6:6

HERSTELTERMIJN. BEZWAARTERMIJN. Gronden aangevuld na afloop van de hersteltermijn, doch binnen de bezwaartermijn. Bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard.

Bij het bestreden besluit heeft verweerder het bezwaar van eisers niet-ontvankelijk verklaard omdat het bezwaarschrift niet de gronden van het bezwaar bevat en eisers dit verzuim niet binnen de door verweerder gestelde termijn hebben hersteld. [...]

Niet betwist wordt dat de gronden na afloop van [de hersteltermijn], doch binnen de bezwaartermijn zijn ingediend. Nu eisers in hun beroepschrift het rechtskarakter van de hersteltermijn aan de orde stellen, dient de rechtbank deze beroepsgrond in dat licht te beoordelen.

De rechtbank stelt voorop dat artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder d, van de Awb voorop stelt dat een bezwaarschrift de gronden van het bezwaar dient te bevatten. In de rechtspraak is het gebruik ontstaan bezwaar te maken door middel van een zogenaamd pro forma-bezwaarschrift, waarna het bestuursorgaan met toepassing van artikel 6:6 van de Awb een hersteltermijn biedt. Artikel 6:6 van de Awb bepaalt daartoe dat het bezwaar niet-ontvankelijk kan worden verklaard als niet voldaan is aan (onder andere) artikel 6:5, mits de indiener de gelegenheid heeft gehad het verzuim te herstellen binnen een hem daartoe gestelde termijn. In de parlementaire geschiedenis bij de artikelen 6:5 en 6:6 is hierover opgemerkt dat het gebruik maken van de

bevoegdheid een bezwaarschrift niet-ontvankelijk te verklaren moet passen binnen de sleutel van een goede procesorde. Daartoe stelt de wetgever dat het bestuursorgaan enerzijds een hersteltermijn dient te bieden die redelijk is, waarbinnen de bezwaarmaker het verzuim kan herstellen, en anderzijds dat het slechts tot niet-ontvankelijkheid mag beslissen indien een termijn voor het herstel van het verzuim is gesteld en deze termijn ongebruikt is verstreken.

In een vergelijkbare zaak heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State op 20 juni 2006 geoordeeld dat bij het stellen van een hersteltermijn niet kan worden afgedaan aan de bij wet voor het instellen van - in die zaak - beroep gestelde termijn ([ECLI:NL:RVS:2006:AX9552](#)).

[...] De rechtbank overweegt [...] dat de in de Awb gestelde termijnen bedoeld zijn te waarborgen dat binnen een redelijke termijn een bestuursrechtelijk geschil kan worden beslecht. Daartoe kan onderscheid worden gemaakt tussen termijnen van orde, zoals de hersteltermijn, en termijnen van openbare orde, zoals de bezwaartermijn. Deze laatste categorie voorziet erin dat in beginsel na afloop van die termijn het geschil van rechtswege eindigt; een na die termijn ingediend bezwaarschrift is daarom in beginsel niet-ontvankelijk. Een hersteltermijn heeft niet deze verstrekkende consequentie. Reden waarom het bestreden besluit op dit onderdeel geen stand kan houden.

[ECLI:NL:RBLIM:2017:9152](#)

JnB2017, 842

ABRS, 04-10-2017, 201700050/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Awb 7:2

HOORPLICHT. Dat het niet is gelukt om met appellante in contact te komen over het plannen van een hoorzitting, is geen grond om van het horen af te zien.

[ECLI:NL:RVS:2017:2664](#)

JnB2017, 843

ABRS, 04-10-2017, 201701694/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Awb 7:2, 6:22

HOORPLICHT. PROCESKOSTENVERGOEDING. Gelet op de schending van de hoorplicht in bezwaar, lag het in de rede om bij het passeren van dit gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Awb een proceskostenveroordeling uit te spreken en een vergoeding van het griffierecht te gelasten. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd, voor zover daarbij is nagelaten de Belastingdienst/Toeslagen te veroordelen tot vergoeding van bij appellante opgekomen proceskosten en is nagelaten de dienst te gelasten tot vergoeding van het door appellante betaalde griffierecht.

[ECLI:NL:RVS:2017:2660](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2017, 844

ABRS, 04-10-2017, 201606482/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Aalsmeer.

Awb 5:37

INVORDERING. Niet in geschil is dat de dwangsom is verbeurd. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 16 mei 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BW5949](#)), dient bij een besluit omtrent invordering van een verbeurde dwangsom aan het belang van de invordering een zwaarwegend gewicht te worden toegekend. Een andere opvatting zou afdoen aan het gezag dat behoort uit te gaan van een besluit tot oplegging van een last onder dwangsom. De omstandigheid dat het gebruik van de opslagtank zonder certificaat, waarvoor de last is opgelegd, als gevolg van een wijziging van de Activiteitenregeling vanaf 1 januari 2015 niet langer als overtreding wordt aangemerkt en dat deze wijziging al eerder was aangekondigd, zijn op zichzelf geen omstandigheden als gevolg waarvan het college van invordering had behoren af te zien. Ook het feit dat de reden van bedoelde wetswijziging was dat de eis van een certificaat te streng werd bevonden, leidt, gelet op het hiervoor genoemde doel van een adequate handhaving dat met de invordering is gediend, niet tot de conclusie dat sprake is van omstandigheden die maken dat het college had moeten afzien van invordering.

[ECLI:NL:RVS:2017:2674](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 845

MK ABRS 04-10-2017, 201604983/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Rheden.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.10 lid 1

WABO. Bestemming "Maatschappelijke doeleinden" met de nadere aanduiding "bejaardenoorden". Uitleg van het niet in de planvoorschriften gedefinieerde begrip "bejaardenoorden". Aansluiting bij Van Dale Groot woordenboek der Nederlandse Taal. Voor een bejaardenoord is het zorgaspect kenmerkend. Voor de vraag of het bouwplan in overeenstemming is met de maatschappelijke bestemming, is doorslaggevend of het vereiste zorgaspect voldoende aanwezig en verzekerd is.

[...] [Omgevingsvergunning] voor de bouw van drie woongebouwen voor senioren met elk 23 woon-zorg-eenheden (in totaal 69) en één ruimte die wordt gebruikt als algemene ontmoetingsruimte voor de bewoners en vergaderruimte voor zorgverleners (in totaal 3),

waarbij één van de drie ruimtes is voorzien van een zusterpost met slaapfaciliteit voor de nachtdienst.

[...] Ingevolge het ter plaatse geldende bestemmingsplan [...] rust op het perceel de bestemming "Maatschappelijke doeleinden" met de nadere aanduiding "bejaardenoorden".

[...] Niet in geschil is dat het gebruik van de appartementen voor uitsluitend wonen in strijd is met de bestemming "Maatschappelijke doeleinden", met de aanduiding "bejaardenoorden".

Het begrip "bejaardenoorden" is in het bestemmingsplan [...] niet gedefinieerd. [...] Bij gebrek aan aanknopingspunten in het bestemmingsplan en de plantoelichting voor de wijze waarop het begrip "bejaardenoorden" dient te worden uitgelegd, heeft de rechtbank terecht overwogen dat voor de betekenis van dit begrip aansluiting moet worden gezocht bij hetgeen in het algemeen gangbare spraakgebruik daaronder wordt verstaan. De rechtbank heeft terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat het college daarbij niet de betekenis zoals deze in Van Dale is gegeven, mocht betrekken. Volgens Van Dale wordt onder het begrip "bejaardenoord" verstaan: "ouderencomplex". Onder "ouderencomplex" wordt verstaan: "gebouw of gebouwencomplex waar ouderen gehuisvest zijn en waar ze verzorgd worden". Volgens Van Dale wordt onder "verzorgingstehuis" verstaan: "tehuis waar mensen verzorgd worden die niet (meer) voor zichzelf kunnen zorgen". Gegeven deze definities voorziet een bejaardenoord in huisvesting van en zorg aan ouderen. De rechtbank heeft terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat het college er ten onrechte vanuit is gegaan dat het begrip "bejaardenoord" betrekking heeft op een gebouw waar uitsluitend bejaarden wonen die niet (meer) voor zichzelf kunnen zorgen en derhalve gelijk gesteld moet worden met een verzorgingstehuis. Dat - naar gesteld - in de vakliteratuur inzake ouderenzorg aan het begrip bejaardenoord thans een andere betekenis wordt gegeven en daaronder een intramurale instelling zoals een verzorgingstehuis wordt verstaan, maakt niet dat het college niet bij Van Dale heeft kunnen aansluiten. [...]

Het bouwplan voorziet in huisvesting van ouderen. Ter beoordeling staat of de rechtbank terecht heeft overwogen dat het voor een bejaardenoord kenmerkende zorgaspect in dit geval voldoende is ingevuld en verzekerd om het bouwplan aan te kunnen merken als een bejaardenoord in de zin van het bestemmingsplan, dus vallend onder de bestemming "Maatschappelijke doeleinden".

De rechtbank heeft bij de beoordeling of het bouwplan onder de maatschappelijke bestemming kan worden geschaard terecht, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 25 maart 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:936](#), in aanmerking genomen dat de veranderende opvattingen over en ontwikkeling in de zorg ertoe hebben geleid dat steeds meer andere dan traditionele, meer kleinschalige, initiatieven in het leven worden geroepen, waarbij zorg wordt aangeboden in combinatie met al dan niet meer of minder zelfstandige bewoning. Zoals de rechtbank terecht uit voormelde uitspraak van de Afdeling heeft afgeleid, is voor de vraag of het bouwplan in overeenstemming is met de maatschappelijke bestemming, doorslaggevend of het vereiste zorgaspect voldoende aanwezig en verzekerd is. De rechtbank heeft in dat verband terecht overwogen dat uit

de uitspraak niet kan worden afgeleid dat dat uitsluitend het geval is indien sprake is van hetzelfde zorgniveau als in die zaak, [...].

[...] Gelet op de hiervoor beschreven mate van zorg die in het wooncomplex aan ouderen zal worden geboden, heeft de rechtbank terecht overwogen dat het zorgaspect voldoende is ingevuld en verzekerd en dat derhalve geen grond bestaat voor het oordeel dat het voorziene appartementencomplex in strijd is met bestemming "Maatschappelijke doeleinden", met de nadere aanduiding "bejaardenoorden". [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:2684](https://ecli.nl/RVS:2017:2684)

JnB2017, 846

MK ABRS, 04-10-2017, 201702614/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1, aanhef en onder a, onder 3°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4 aanhef en onder 8

WABO. Weigeren omgevingsvergunning innemen twee ligplaatsen voor maximaal 10 (bedrijfs)passagiersvaartuigen. Kruimel. Project kan, daargelaten of het om een herinrichting als bedoeld in artikel 4, aanhef en onder 8, van bijlage II van het Bor gaat, niet worden aangemerkt als wijziging van niet ingrijpende aard, gelet op de omvang en de verwachte (onbeperkte) duur van het voorziene gebruik.

[Weigering] [...] omgevingsvergunning voor het innemen van ligplaats ten behoeve van ten hoogste 10 bedrijfsvaartuigen in de Stadiongracht [...].

[...] In de nota van toelichting bij het gewijzigde artikel 4 van bijlage II (Stb.2014, 333, blz. 54) is het volgende vermeld:

"In het vrijgekomen onderdeel 8 is een nieuwe activiteit toegevoegd. Het gaat om het gebruiken van gronden voor een niet-ingrijpende herinrichting van openbaar gebied. Het kan bijvoorbeeld gaan om het toevoegen van een aantal parkeerplaatsen in een groenstrook, het verleggen van trottoirs of het aanbrengen van groenvoorzieningen. Een herinrichting van openbaar gebied vindt vaak ook plaats in samenhang met het bouwen van een vergunningvrij bouwwerk, zoals vuilcontainers, sport- of speeltoestellen en straatmeubilair. Bij het beantwoorden van de vraag of er al dan niet sprake is van een ingrijpende herinrichting van openbaar gebied, zullen onder andere moeten worden betrokken de te verwachten gevolgen van de herinrichting voor omwonenden en gebruikers van het desbetreffende gebied".

De rechtbank heeft overwogen dat uit de nota van toelichting bij het gewijzigde artikel 4 van bijlage II (Stb.2014, 333, blz. 54) lijkt te volgen dat met "herinrichting", als bedoeld in onderdeel 8 van dat artikel, een fysieke ingreep in het openbaar gebied wordt bedoeld. Zij heeft voorts overwogen dat, daargelaten of die situatie zich voordoet, zij van oordeel is dat in dit geval geen sprake is van een wijziging van niet-ingrijpende aard, gelet op de te verwachten gevolgen van de gewenste wijziging voor omwonenden, zoals de woonbootbewoners aan de overzijde van de Stadiongracht, en de overige gebruikers van de bewuste locatie. Dit betekent volgens de rechtbank dat de activiteit niet valt onder de reikwijdte van artikel 4, aanhef en onder 8, van bijlage II van het Bor.

De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat het project, daargelaten of het om een herinrichting als bedoeld in artikel 4, aanhef en onder 8, van bijlage II van het Bor gaat, niet kan worden aangemerkt als wijziging van niet ingrijpende aard, gelet op de omvang en de verwachte (onbeperkte) duur van het voorziene gebruik. Daargelaten of uit artikel 16.1 van de planregels volgt dat er, [...], ter plaatse zonder enige beperking met betrekking tot aantal of omvang particuliere vaartuigen, zoals bijvoorbeeld zeiljachten, aanmeren en een ligplaats innemen, is de ruimtelijke uitstraling van aanmerende zeiljachten niet vergelijkbaar met een permanente ligplaats voor 10 passagiersvaartuigen. Voorts zou de realisering van het project betekenen dat op die locatie andere vaartuigen dan de passagiersvaartuigen van [...] niet langer gebruik kunnen maken van het water. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het project geen wijziging van niet-ingrijpende aard betreft, gelet op de te verwachten gevolgen daarvan voor omwonenden en de overige gebruikers van de bewuste locatie. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:2663](https://ecli.nl/RVS:2017:2663)

JnB2017, 847

MK ABRS, 04-10-2017, 201604141/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Súdwest-Fryslân.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.10, 2.12

WABO. Omgevingsvergunning busstation. Woon- en leefklimaat. Geluidniveau. College dient nieuw besluit te nemen over verlening van de gevraagde omgevingsvergunning. Geen bestuurlijke lus.

[...] omgevingsvergunning verleend voor het realiseren van een busstation [...].

[...] De omgevingsvergunning is onder meer verleend voor de activiteiten bouwen, afwijken van het bestemmingsplan en het maken van een uitweg. [appellant sub 1] vreest dat met de realisering van het busstation zijn woon- en leefklimaat zal worden aangetast.

[...] Gelet op het berekende maximale geluidniveau van 69,7 dB(A) op de gevel van de woning van [appellant sub 1] zijn, uitgaande van een normale gevelisolatie van 20 dB(A), daarom zowel slaapverstoringen als ontwaakreacties niet uitgesloten, aldus de rechtbank. Gelet hierop heeft het college naar het oordeel van de rechtbank wat betreft het aspect geluid onvoldoende gemotiveerd waarom bij de realisering van het busstation sprake is van een goed woon- en leefklimaat ter plekke van de woning van [appellant sub 1].

[...] Het college dient een nieuw besluit te nemen over verlening van de gevraagde omgevingsvergunning voor het busstation. Daarbij hoeft het college, zoals het in hoger beroep terecht heeft gesteld, alleen rekening te houden met de geluidbelasting op de woning van [appellant sub 1] die wordt veroorzaakt door de afwijking van het bestemmingsplan en mag het bij de beoordeling van die geluidbelasting de geluidbelasting betrekken die op de woning van [appellant sub 1] zou ontstaan als het busstation volledig op gronden met de bestemming "Bedrijventerrein - 2" met de aanduiding "Zone D" zou worden gerealiseerd. Bij het te nemen nieuwe besluit hoeft het college geen toepassing te geven aan afdeling 3.4 van de Algemene wet bestuursrecht. Wel acht de Afdeling het noodzakelijk dat het college [appellant sub 1] voorafgaand aan

het nemen van het nieuwe besluit in de gelegenheid stelt om te reageren op de nieuwe beoordeling van de geluidbelasting op zijn woning en de daaraan door het college ten grondslag gelegde akoestische gegevens en uitgangspunten. Mede gelet daarop ziet de Afdeling geen aanleiding voor toepassing van de bestuurlijke lus. Met het oog op een efficiënte afdoening van het geschil ziet de Afdeling wel aanleiding te bepalen dat tegen het te nemen nieuwe besluit slechts bij haar beroep kan worden ingesteld. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:2690](#)

JnB2017, 848

ABRS, 04-10-2017, 201607738/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Leiden.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1, aanhef en onder a, onder 3°, 2.22 lid 5

Besluit omgevingsrecht bijlage II: artikel 2

WABO. Weliswaar kunnen ingevolge artikel 2.22, tweede lid, van de Wabo voorschriften aan een omgevingsvergunning worden verbonden, hetgeen ook volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 13 februari [red: lees januari] 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:21](#)) waarnaar [appellant] in dit verband verwijst, maar deze voorschriften mogen gelet op het bepaalde in artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo niet zover gaan dat daarbij kan worden afgeweken van de in artikel 2 van bijlage II van het Besluit omgevingsrecht gegeven mogelijkheid tot vergunningvrij aan- of bouwen. Die situatie deed zich in voornoemde uitspraak van 13 februari [red: lees januari] 2016 niet voor.

[ECLI:NL:RVS:2017:2661](#)

JnB2017, 849

Rechtbank Oost-Brabant, 05-10-2017, SHE 17/1885

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Eersel, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 onder a2

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II artikel 1, artikel 4

Beleidsregels kleine afwijkingen bestemmingsplannen en planschade 2015 (beleidsregels) 2 tot en met 12

WABO. Alsnog weigeren vergunning mantelzorgwoning. Verweerder legt zijn eigen beleidsregels verkeerd uit. Verweerder heeft voorts te zware eisen gesteld aan de behoefte aan mantelzorg. Rechtbank verleent zelf omgevingsvergunning voor het bouwen van het chalet en het afwijken van het bestemmingsplan en legt uit waarom.

[...] In bezwaar herroepen omgevingsvergunning voor het bouwen van een mantelzorgwoning [...].

[..] Volgens eiser worden in het bestreden besluit de beleidsregels die de gemeente hanteert bij het afwijken van het bestemmingsplan, verkeerd uitgelegd.

[...] De beleidsregels waaraan partijen verwijzen, zijn de 'beleidsregels kleine afwijkingen bestemmingsplannen en planschade 2015'(beleidsregels). In de artikelen 2 tot en met 12 worden beleidsregels gegeven bij een aantal afwijkingmogelijkheden uit artikel 4 van

bijlage II van het Bor. Als verweerder afwijkt van het bestemmingsplan in een geval zoals dit, zal hij zich aan zijn eigen beleidsregels moeten houden. Artikel 15 van de beleidsregels heeft als kopje 'afwijking in bijzondere gevallen' en luidt als volgt: "Het college van burgemeester en wethouders kan gemotiveerd afwijken van het hiervoor in artikel 2 tot en met 14 van deze beleidsnotitie opgenomen beleid".

De rechtbank is van oordeel dat verweerder zijn beleidsregels verkeerd uitlegt. [...] Verweerder heeft dus te zware eisen gesteld bij de toepassing van artikel 15 van de beleidsregels.

[...] Eiser is ook van mening dat verweerder veel te zware eisen stelt aan de behoefte aan mantelzorg. Een verklaring van een huisarts is voldoende.

[...] Ook hier heeft verweerder in het bestreden besluit de lat veel te hoog gelegd. De beleidsregels zijn gebaseerd op bijlage II van het Bor. In artikel 1 van bijlage II van het Bor wordt ook een definitie van mantelzorg gegeven: "mantelzorg: intensieve zorg of ondersteuning, die niet in het kader van een hulpverlenend beroep wordt geboden aan een hulpbehoevende, ten behoeve van zelfredzaamheid of participatie, rechtstreeks voortvloeiend uit een tussen personen bestaande sociale relatie, die de gebruikelijke hulp van huisgenoten voor elkaar overstijgt, en waarvan de behoefte met een verklaring van een huisarts, wijkverpleegkundige of andere door de gemeente aangewezen sociaal-medisch adviseur kan worden aangetoond". Verweerder kan niet zelf in de bezwaarfase zomaar zwaardere eisen stellen aan de behoefte aan mantelzorg terwijl bij het verlenen van de omgevingsvergunning een verklaring van de huisarts voldoende was. De commissie bezwaarschriften (en in navolging daarvan verweerder) zijn geen artsen en kunnen niet zelf inschatten of eiser mantelzorg nodig heeft of niet. Verweerder heeft in de bezwaarfase een deskundige ingeschakeld, maar dit rapport is niet gebruikt voor het nemen van het bestreden besluit na protest van eiser. Volgens eiser was de deskundige met een verkeerde opdracht op pad is gestuurd. Dat heeft verweerder niet betwist op zitting. De rechtbank hecht dan ook geen waarde aan het rapport en laat het verder buiten beschouwing. [...]

[...] De rechtbank zal opnieuw een omgevingsvergunning verlenen voor het bouwen van het chalet en het afwijken van het bestemmingsplan. Voor het onderdeel bouwen gelden de voorschriften in het besluit van 25 juli 2016. Daarnaast bepaalt de rechtbank dat de tekening die aan deze uitspraak is gehecht deel uitmaakt van de omgevingsvergunning, dat het chalet op drie meter afstand van de perceelgrens moet worden geplaatst en dat het chalet alleen als mantelzorgwoning mag worden gebruikt.

[ECLI:NL:RBOBR:2017:5260](https://ecli.nl/RBOBR:2017:5260)

JnB2017, 850

MK Rechtbank Amsterdam, 03-10-2017, AMS 16/6734 en 17/166

algemeen bestuur van de bestuurscommissie van stadsdeel Centrum van de gemeente Amsterdam (het algemeen bestuur), college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam (het college), verweerders.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 3.4

WABO. Met het primaire besluit heeft het algemeen bestuur in strijd met artikel 3.4, tweede lid, van de Wabo, de aanhouding van de aanvraag om

sloopvergunning beëindigd en de gevraagde sloopvergunning verleend. Uit artikel 3.4, tweede lid, van de Wabo volgt dat de aanhouding duurt totdat onherroepelijk op de aanvraag om de bouwvergunning is beslist. Immers, alleen wanneer die bouwvergunning onherroepelijk is, bestaat er zekerheid dat direct aansluitend aan de gehele sloop gestart kan worden met de bouwactiviteiten. Daarvan is in dit geval geen sprake. Voor het standpunt van het algemeen bestuur dat de aanhouding ook beëindigd kan worden in het geval een aanvraag om een bouwvergunning is ingediend, zijn geen aanknopingspunten te vinden in de wettekst, in de totstandkoming daarvan, noch in de rechtspraak.

[ECLI:NL:RBAMS:2017:7130](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu

- Rechtbank Midden-Nederland, 25-09-2017 (publ. 02-10-2017), UTR 16/4702-T en UTR 16/4674-T ([ECLI:NL:RBMNE:2017:4904](#)).
- ABRS, 04-10-2017, 201608078/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:2653](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 851

MK CRvB, 26-09-2017, 16/1845 PW

college van burgemeester en wethouders van Oldambt, appellant.

PW 34, 36 lid 1

Verordening individuele inkomenstoeslag gemeente Oldambt 2015 (verordening) 3

PARTICIPATIEWET. INDIVIDUELE INKOMENSTOESLAG. UITZICHT OP INKOMENSVERBETERING. Artikel 3 in de verordening dient te worden gezien in samenhang met artikel 36 van de PW en te worden gelezen met de toevoeging "onverminderd het bepaalde in artikel 36 van de PW".

Betrokkene heeft - ook - ten tijde hier in geding geen uitzicht op inkomensverbetering.

Raad: *Toetsingskader*

Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, dient het recht op individuele inkomenstoeslag - ondanks de stellige en wat minder gelukkige formulering van artikel 3 van de verordening - niet enkel aan het bepaalde in artikel 3 van de verordening te worden getoetst. De in artikel 36, eerste lid, van de PW opgenomen voorwaarde "geen uitzicht op inkomensverbetering" behoeft - evenals overigens de voorwaarde "geen in aanmerking te nemen vermogen" - blijkens artikel 8, tweede lid, van de PW geen regeling in de verordening, en heeft daarin in dit geval ook geen regeling gevonden. Ook kan uit de toelichting op de verordening worden afgeleid dat voor toekenning van een individuele inkomenstoeslag niet alleen aan de voorwaarden van de verordening maar ook aan de in artikel 36 van de PW neergelegde voorwaarden moet zijn voldaan. Overigens zou ook zonder die toelichting, gelet op de tekst van artikel 36 van de PW, niet

zonder meer aan het wettelijke vereiste, dat iemand om voor een individuele inkomensvoorslag in aanmerking te komen geen uitzicht mag hebben op inkomensverbetering, voorbij kunnen worden gegaan. De betreffende bepaling in de verordening dient dan ook te worden gezien in samenhang met artikel 36 van de PW en te worden gelezen met de toevoeging "onverminderd het bepaalde in artikel 36 van de PW".

criterium uitzicht op inkomensverbetering

(...) Nu ook overigens niet met steun van objectieve verifieerbare gegevens aannemelijk is gemaakt dat betrokkene in 2015 een substantiële mentale opleving doormaakte met reëel perspectief op inschakeling in de arbeidsmarkt, moet het ervoor worden gehouden dat betrokkene - ook - ten tijde hier in geding geen uitzicht had op inkomensverbetering.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3312](#)

JnB2017, 852

CRvB, 12-09-2017 (publ. 02-10-2017), 16/6187 PW, 17/4441 PW

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

PW 13 lid 1 aanhef en onder a, 45 lid 1

PARTICIPATIEWET. BIJZONDERE BIJSTAND. DETENTIE. Op grond van artikel 13, eerste lid, aanhef en onder a, van de PW had appellant tijdens zijn detentie geen recht op bijstand. Op grond van deze bepaling was voor opschorting van dat recht dus geen plaats. Het college hanteert als vaste gedragslijn het uitvoeringskader Detentiesignalen op grond waarvan de bijstand wordt ingetrokken als de detentie langer duurt dan 30 dagen. Het college heeft in dit kader gewezen op artikel 45, eerste lid, van de PW, waarin is bepaald dat de algemene bijstand per kalendermaand wordt vastgesteld en betaald. Als niet bij voorbaat vaststaat hoe lang de periode van uitsluiting zal gaan duren, gaat het college er van uit dat dit langer dan 30 dagen is. Het college was niet gehouden, in afwijking van artikel 13, eerste lid, van de PW een langere termijn te hanteren en kan niet worden gehouden aan het buitenwettelijke begunstigend beleid van een ander college. Het college heeft voorts in het geval van appellant overeenkomstig zijn vaste gedragslijn gehandeld, nu de detentie van appellant (ruim) meer dan dertig dagen heeft geduurd.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3279](#)

JnB2017, 853

MK CRvB, 26-09-2017, 15/5963 WWB

dagelijks bestuur van de Intergemeentelijke Sociale Dienst Bollenstreek, appellant.
WWB

BIJSTAND. INLICHTINGENPLICHT. INTREKKING EN TERUGVORDERING. Niet is gebleken dat betrokkene de inlichtingenverplichting heeft geschonden. Van betrokkene kon als werknemer van de B.V. niet worden verlangd bedrijfsgerelateerde informatie over te leggen.

Raad: Anders dan appellant stelt, is niet gebleken dat betrokkene in de te beoordelen periode de inlichtingenverplichting heeft geschonden. Betrokkene heeft op verzoek van

appellant loonstroken, bankafschriften, een urenverantwoording en - hangende de bezwaarprocedure - een schriftelijke arbeidsovereenkomst overgelegd. Voor zover appellant heeft gesteld dat het hem ondanks die ingeleverde stukken nog steeds niet duidelijk was hoe de feitelijke gang van zaken binnen de B.V. was geregeld, kan dit betrokkene niet worden tegengeworpen. Van betrokkene kon als werknemer van de B.V. immers niet worden verlangd bedrijfsgerelateerde informatie over te leggen. Gelet op de door betrokkene verstrekte gegevens over zijn inkomsten en gewerkte uren, en het ontbreken van objectieve aanwijzingen dat de door betrokkene verstrekte gegevens onjuist zijn, lag het op de weg van appellant om verder onderzoek te doen indien bij hem na de door betrokkene ingeleverde stukken nog onduidelijkheid bestond. Dat appellant heeft geprobeerd om nader onderzoek te verrichten naar de gezagsverhouding binnen de B.V. bij M maar dat het niet is gelukt om haar te spreken, komt daarom voor rekening en risico van appellant. Appellant is er aldus niet in geslaagd aannemelijk te maken dat aan de voorwaarden voor intrekking is voldaan.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3318](https://ecli.nl/crvb:2017:3318)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2017, 854

MK Rechtbank Gelderland, 27-09-2017, 16/4093

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Culemborg, verweerder.
WMO 2015 2.1.3, 2.3.5 lid 3

Verordening Wmo maatschappelijke ondersteuning Culemborg 2015 (Verordening) 12
Besluit maatschappelijke ondersteuning Culemborg maart 2015 (Besluit) 2
Beleidsregels Verordening Wmo Culemborg (Beleidsregels)

WMO 2015. INDIVIDUELE BEGELEIDING. PGB. TARIEF. 1. I.c. levert de maatwerkvoorziening een passende bijdrage aan de zelfredzaamheid of participatie van eiser. 2. Verweerder was niet bevoegd in artikel 2, aanhef en onder a en b, van het Besluit, onderscheid te maken tussen het tarief van een aanbieder (100%) en een ZZP-er (90%). De bepaling in het Besluit inzake het toekennen van een uurtarief van 90% is onverbindend. Ook voor de differentiatie in bijlage I bij het Besluit, voor zover een onderscheid wordt gemaakt al naargelang de zwaarte van de beperkingen en de begeleidingsbehoefte, is in artikel 12 van de Verordening onvoldoende grondslag te vinden. In de Verordening staat immers niet vermeld dat en in hoeverre de hoogte van het uurtarief afhankelijk is van de zwaarte van de beperkingen en mate van begeleidingsbehoefte. In artikel 12 van de Verordening staat alleen dat het tarief voor een pgb wordt afgestemd op de verschillende vormen van ondersteuning en ten hoogste de kostprijs bedraagt van de in de desbetreffende situatie goedkoopst adequate maatwerkvoorziening in natura. In zoverre is ook bijlage I van het Besluit onverbindend.

[ECLI:NL:RBGEL:2017:4953](https://ecli.nl/rbgel:2017:4953)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV-Exploitatievergunning

JnB2017, 855

MK Rechtbank Amsterdam, 27-07-2017 (publ. 28-09-2017), AWB 16/6606
burgemeester van Amsterdam, verweerder.

Algemene Plaatselijke Verordening 2008 van de gemeente Amsterdam (APV) 3:11

APV. Exploitatievergunning voor alkoholschenkend horecabedrijf met terras.

De burgemeester – verweerder – is niet bevoegd in het kader van de toepassing van artikel 3:11 van de APV regels te stellen inzake de toelaatbaarheid van het niveau van dat geluid, nu het inrichtinggebonden geluid, zoals overwogen, sluitend wordt gereguleerd door het Activiteitenbesluit (zie ABRS [ECLI:NL:RVS:2006:AW4000](#)). Verweerder kan daarom deze normen ook niet als voorschriften aan de vergunning verbinden.

[ECLI:NL:RBAMS:2017:5358](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB2017, 856

MK ABRS, 04-10-2017, 201607378/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Groningen.

Huisvestingswet (oud) 30, 32, 38

Huisvestingswet 2014 21, 24, 26 lid 1 aanhef en onder c

Huisvestingsverordening 2015 (Verordening) 22, 23, 23a

HUISVESTINGSWET. De in artikel 23a van de Verordening vermelde intrekingsgrond (het gebruik van de vergunning leidt tot een onaanvaardbare inbreuk op de leefbaarheid in de omgeving van het desbetreffende pand) kan niet worden aangemerkt als algemene voorwaarde voor alle onttrekkingsvergunningen. De wet biedt geen basis voor een algemeen, niet uit de vergunning kenbaar voorschrift.

In artikel 38 van de Huisvestingswet (oud) (thans: artikel 26 van de Huisvestingswet 2014) is bepaald in welke gevallen het college een onttrekkingsvergunning kan intrekken. Deze bepaling bevat een limitatieve opsomming, hetgeen met zich brengt dat het college uitsluitend in de in dit artikel vermelde gevallen mag overgaan tot intrekking van de omzettingsvergunning. Er bestaat geen ruimte om in de Verordening aanvullende intrekingsgronden op te nemen. Verwijzing naar ABRS 28-05-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:1885](#).

[ECLI:NL:RVS:2017:2671](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bescherming persoonsgegevens

JnB2017, 857

ABRS, 04-10-2017, 201700321/1/A3

staatssecretaris van Financiën.

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 2, 35, 43

WET BESCHERMING PERSOONSGEGEVENS. Artikel 35 van de Wbp kan niet reeds buiten toepassing worden gelaten als een in artikel 43 genoemd belang kan worden geraakt. Het is vereist dat een daar genoemd belang dit noodzakelijk maakt. Daarbij moet een belangenafweging worden gemaakt.

[ECLI:NL:RVS:2017:2680](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet Bibob

JnB2017, 858

MK ABRS, 04-10-2017, 201607206/1/A3

burgemeester van Kerkrade.

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet Bibob) 3

Drank- en Horecawet 3, 27

WET BIBOB. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 3 van de Wet bibob volgt dat dit artikel strekt tot bescherming van het algemeen belang bij het voorkomen dat de overheid ongewild criminele activiteiten faciliteert. Gelet op het voorgaande en nu de burgemeester heeft toegelicht dat het algemeen belang dat gediend is met de Wet bibob prevaleert boven het financieel belang van [appellante], ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat de belangenafweging ondeugdelijk en niet kenbaar is geweest.

[ECLI:NL:RVS:2017:2676](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen

JnB2017, 859

MK ABRS, 04-10-2017, 201609327/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:11, 10:3, 10:9,10:12

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wkkip) 1.50, 1.51, 1.72

Besluit kwaliteit kinderopvang en peuterspeelzalen 2

Regeling kwaliteit kinderopvang en peuterspeelzalen 2012 2

WET KINDEROPVANG EN KWALITEITSEISEN PEUTERSPEELZALEN. De directeur

van de GGD heeft gebruik makend van de toestemming van het college voor ondermandaat als bedoeld in artikel 10:9, eerste lid, van de Awb, zijn toezichthoudende taak aan inspecteurs van de GGD opgedragen. Daarmee is geen mandaat verleend aan de inspecteurs om besluiten te nemen die uit de toezichthoudende taak voortvloeien, maar is een machtiging verleend om feitelijk toezicht te houden op de naleving van het bepaalde bij of krachtens de Wkkp. Die machtiging berust op artikel 10:12 van de Awb, en daarop zijn de bepalingen over mandaat van overeenkomstige toepassing.

Uit het Afwegingsmodel sanctionering kinderopvang volgt dat het college bevoegd is om een bestuurlijke boete op te leggen indien het aan de houder eerder een waarschuwing heeft gegeven. Een waarschuwing is een constitutief vereiste voor het college om een bestuurlijke boete op te leggen.

[...] Toezichthoudende bevoegdheid

[...] Tot 1 januari 2010 was in artikel 61, eerste lid, van de Wet kinderopvang, de voorloper van de Wkkp, bepaald dat het college ambtenaren van de GGD aanwijst als toezichthouder. Vanaf die datum is daarin bepaald dat het college de directeur van de GGD aanwijst als toezichthouder. Na vernummering van de artikelen van de Wet kinderopvang en wijziging van de citeertitel per 1 augustus 2010 is dit bepaald in artikel 1.61, eerste lid, van de Wkkp. Volgens de memorie van toelichting bij die bepaling mandateert de directeur zijn toezichthoudende bevoegdheden vervolgens aan medewerkers die werkzaam zijn als toezichthouder met betrekking tot de Wkkp. Dit maakt het mogelijk dat bijvoorbeeld ook niet-ambtenaren worden aangewezen als toezichthouder, voor zover deze personen voldoen aan de daarvoor geldende deskundigheids- en opleidingseisen. De voorgestelde wijziging biedt de GGD meer mogelijkheden voor een flexibele inzet van personeel, aldus de memorie van toelichting (Kamerstukken II 2008/09, 31 874, nr. 3, blz. 50-51).

De Afdeling stelt vast dat het college bij besluit van 31 mei 2011 de directeur van de GGD met terugwerkende kracht vanaf 1 januari 2011 heeft aangewezen als toezichthouder op de kwaliteitseisen die in de Wkkp zijn opgenomen en daarbij eveneens aan de directeur toestemming voor ondermandaat heeft verleend als bedoeld in artikel 10:9, eerste lid, van de Awb om voor uitvoering van deze toezichtstaak gekwalificeerde toezichthouders aan te stellen. De directeur heeft gebruik makend van die toestemming zijn toezichthoudende taak aan inspecteurs van de GGD opgedragen. Daarmee is geen mandaat verleend aan de inspecteurs om besluiten te nemen die uit de toezichthoudende taak voortvloeien, maar is een machtiging verleend om feitelijk toezicht te houden op de naleving van het bepaalde bij of krachtens de Wkkp, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen. Die machtiging berust op artikel 10:12 van de Awb, en daarop zijn de bepalingen over mandaat van overeenkomstige toepassing.

Voor de stelling van [appellant] dat de toezichthoudende bevoegdheid zich vanwege haar karakter niet leent voor een dergelijke machtiging, bestaat - mede gelet op de memorie van toelichting - geen grond. Verder is volmachtverlening als bedoeld in artikel 10:12 van de Awb door de directeur in dit geval niet aan de orde.

[...] Waarschuwing

Het college hanteerde ten tijde van belang bij de sanctionering van het bepaalde bij of

krachtens de Wkcp het beleid dat was neergelegd in het Afwegingsmodel sanctionering kinderopvang (hierna: het Afwegingsmodel) van 29 november 2011. In het Afwegingsmodel is onder meer vastgelegd in welke gevallen het college in beginsel overgaat tot het opleggen van een bestuurlijke boete. Voorts staat in het Afwegingsmodel omtrent het beleid van het college over het geven van een waarschuwing het volgende vermeld:

"Voordat dit afwegingsmodel werd vastgesteld, hanteerde de gemeente Amsterdam geen bestuurlijke boete binnen de kinderopvang. Met het vaststellen is dus een nieuwe sanctie geïntroduceerd en daarover zijn houders geïnformeerd door de gemeente. Ter overgang naar deze nieuwe situatie krijgt een houder eenmalig een waarschuwing, in geval de eerste overtreding zich aandient (welke dan ook) waarvoor normaal gesproken een bestuurlijke boete wordt opgelegd. Deze waarschuwing wordt één keer gegeven, ongeacht het aantal kinderopvangvoorzieningen van een houder. Na deze eenmalige waarschuwing worden bestuurlijke boetes in principe opgelegd en wel volgens onderstaande richtlijnen."

[...] Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 28 juni 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:1693](#)) volgt uit de hiervoor onder 5 geciteerde passage uit het Afwegingsmodel dat het college bevoegd is om een bestuurlijke boete op te leggen indien het aan de houder eerder een waarschuwing heeft gegeven. Die waarschuwing staat los van de brief over het nieuwe sanctiebeleid die het college blijkens deze passage aan de houders heeft gezonden en dient niet uitsluitend ter informatie van de houder. Een waarschuwing is een constitutief vereiste voor het college om een bestuurlijke boete op te leggen. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Dit leidt evenwel niet tot het door [appellant] beoogde doel, omdat in dit geval, anders dan in de zaak die aan de orde was in de uitspraak van 28 juni 2017, is komen vast te staan dat het college aan [appellant] eerder een waarschuwing heeft gegeven. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:2677](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2017, 860

MK ABRS, 04-10-2017, 201508672/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Heusden,
appellanten.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob)

WOB. Verzoek tot openbaarmaking van alle documentatie over personeelsuitjes van de gemeente in 2012 en 2013. Er is geen aanleiding voor het oordeel dat het verzoek en het beroep van [wederpartij] misbruik van recht behelzen. Het verzoek ziet op een concreet aangegeven onderwerp over een afgebakende periode. [wederpartij] heeft gesteld hetzelfde verzoek bij een beperkt aantal gemeenten te hebben gedaan. Hij heeft toegelicht dat hij met deze steekproef de uitgaven van verschillende gemeenten aan personeelsuitjes wil vergelijken

en de resultaten van die vergelijking op zijn website publiceren. Ter zitting is de onderzoeksopzet toegelicht. [wederpartij] en zijn gemachtigde hebben evenmin zodanig procesgedrag vertoond dat het gebruik maken van de bevoegdheid om bezwaar en beroep in te dienen als misbruik van die bevoegdheid gezien kan worden. Daarbij kent de Afdeling betekenis toe aan het feit dat de besluitvorming aanleiding gaf om daartegen op te komen, onder andere omdat het verzoek niet inhoudelijk is behandeld en de besluiten een weigering tot openbaarmaking van de gevraagde gegevens tot gevolg hadden.

[ECLI:NL:RVS:2017:2685](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2017, 861

MK ABRS, 29-09-2017, 201608321/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

EVRM 8

REGULIER. Gezinshereniging jongvolwassenen. De feitelijke gezinsband is verbroken nu het wonen in een studentenkamer op een universiteitscampus moet worden aangemerkt als zelfstandig wonen, te meer wanneer het, zoals in dit geval, gaat om een universiteit in het buitenland.

De staatssecretaris heeft aan de weigering haar een mvv te verlenen voor een reguliere verblijfsvergunning met als doel verblijf als familie- of gezinslid, ten grondslag gelegd dat de vreemdeling feitelijk niet meer behoort tot het ouderlijk gezin. [...]

In het besluit van 21 april 2016 heeft de staatssecretaris aan zijn standpunt dat de vreemdeling niet meer tot het gezin van haar ouders behoort, ten grondslag gelegd dat zij al in 2010, dus vóór het uitbreken van de burgeroorlog in Syrië, naar Jordanië is vertrokken om daar aan de universiteit van Irbid farmaceutische wetenschappen te gaan studeren, dat zij zich zonder problemen op de campus aldaar heeft weten te handhaven, inmiddels is afgestudeerd en ook voor zichzelf daarna een ander onderkomen heeft kunnen regelen, te weten bij een vriendin.

De staatssecretaris betoogt terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij aldus draagkrachtig heeft gemotiveerd dat de vreemdeling zelfstandig is gaan wonen en derhalve niet meer tot het gezin van haar ouders behoort. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, moet het wonen in een studentenkamer op een universiteitscampus worden aangemerkt als zelfstandig wonen, te meer wanneer het, zoals in dit geval, gaat om een universiteit in het buitenland.

[ECLI:NL:RVS:2017:2632](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2017, 862

MK ABRS, 28-09-2017, 201702470/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 64

EVRM 3

3 EVRM. MEDISCH. De staatssecretaris beoordeelt in het kader van een beroep op de 'andere zeer uitzonderlijke omstandigheden' als bedoeld in het arrest Paposhvili eerst, aan de hand van het ten behoeve van hem door het BMA uitgebrachte medische advies, of het uitblijven van behandeling naar alle waarschijnlijkheid zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn. Deze beoordelingswijze is in overeenstemming met de maatstaf die het EHRM in punt 183 van het arrest Paposhvili heeft geformuleerd. De staatssecretaris heeft hierbij niet ten onrechte een termijn van drie maanden als uitgangspunt genomen.

Het is aan de vreemdeling om aannemelijk te maken dat hij op grond van zijn slechte gezondheidstoestand een reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt; vervolgens is het aan de nationale autoriteiten van de uitzettende staat om de twijfel over een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM weg te nemen.

In geschil is de vraag of uit het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 13 december 2016 in de zaak Paposhvili tegen België, [ECLI:CE:ECHR:2016:1213JUD00417381](#), (hierna: het arrest Paposhvili) volgt dat de rechtbank in de voorliggende zaak had moeten oordelen dat de staatssecretaris nader had moeten onderzoeken of de benodigde medicatie in Armenië daadwerkelijk beschikbaar is voor de vreemdeling. [...]

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een vreemdeling die medische, sociale of andere zorg ontvangt in beginsel aan artikel 3 van het EVRM geen recht kan ontlennen zijn verblijf in het land waar hij die zorg ontvangt voort te zetten. Alleen in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan uitzetting in verband met de medische toestand van een vreemdeling een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren. Uit die rechtspraak kan voorts worden afgeleid dat deze uitzonderlijke omstandigheden zich voordoen, indien een vreemdeling lijdt aan een ernstige ziekte die een dusdanig stadium heeft bereikt dat hij door uitzetting, bij gebrek aan bestaan van medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, komt te verkeren in een onmenselijke situatie van ondraaglijk lijden, die meteen of vrijwel meteen tot de dood leidt (zie het arrest van 2 mei 1997, D. tegen Verenigd Koninkrijk, [ECLI:CE:ECHR:1997:0502JUD003024096](#), punt 53 (hierna: het arrest D. tegen Verenigd Koninkrijk)). Het EHRM sluit evenwel niet uit dat ook in 'andere zeer uitzonderlijke gevallen' sprake zou kunnen zijn van humanitaire omstandigheden waardoor uitzetting zou leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie het arrest van 27 mei 2008, N. tegen Verenigd Koninkrijk, [ECLI:CE:ECHR:2008:0527JUD002656505](#), punt 43). Uit punt 183 van het arrest Paposhvili volgt dat hiervan sprake kan zijn indien er gewichtige

redenen zijn aangevoerd om aan te nemen ('substantial grounds have been shown for believing') dat een ernstig zieke vreemdeling, al is deze niet stervende, bij uitzetting een reëel risico ('real risk') loopt op een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang in zijn gezondheid, resulterend in een intens lijden of een significante vermindering van de levensverwachting door de afwezigheid van adequate behandeling in het land van herkomst of gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling. Daarbij benadrukt het EHRM dat de drempel voor een beroep op artikel 3 van het EVRM in zaken die gaan over het uitzetten van ernstig zieke vreemdelingen, onverminderd hoog blijft. De staatssecretaris heeft in deze zaak aangegeven dat hij in het kader van een beroep op de 'andere zeer uitzonderlijke omstandigheden' als bedoeld in het arrest Paposhvili eerst beoordeelt, aan de hand van het ten behoeve van hem door het BMA uitgebrachte medische advies, of het uitblijven van behandeling naar alle waarschijnlijkheid zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn. Deze beoordelingswijze is in overeenstemming met de maatstaf die het EHRM in punt 183 van het arrest Paposhvili heeft geformuleerd. De staatssecretaris heeft hierbij niet ten onrechte een termijn van drie maanden als uitgangspunt genomen, omdat deze termijn aansluit bij het in punt 183 neergelegde vereiste van een snelle achteruitgang in de gezondheidssituatie. [...]

Uit punt 186 van het arrest Paposhvili leidt de Afdeling af dat het aan de vreemdeling is om aannemelijk te maken ('to adduce evidence capable of demonstrating') dat hij op grond van zijn slechte gezondheidstoestand een reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt. Indien de vreemdeling dit bewijs heeft geleverd is het aan de nationale autoriteiten van de uitzettende staat om de twijfel over een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM weg te nemen ('to dispel any doubts', punt 187), door de algemene situatie in het land van herkomst en de individuele omstandigheden waarin de vreemdeling verkeert zorgvuldig te onderzoeken in het licht van de gezondheidszorg in het land van herkomst in het algemeen en de individuele omstandigheden waarin de vreemdeling verkeert. In punt 190 is overwogen dat de nationale autoriteiten ook de mate van daadwerkelijke toegang voor de vreemdeling tot de in de ontvangende staat beschikbare zorg moeten bezien. Bij de inschatting daarvan moeten de specifieke omstandigheden, zoals de kosten van medicatie en behandeling, de aanwezigheid van een sociaal netwerk en de reisafstand om de benodigde zorg te verkrijgen, worden betrokken. Indien na het verrichten van dit onderzoek serieuze twijfel blijft bestaan, is het aan de nationale autoriteiten om garanties te vragen aan het land van herkomst omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorg die toereikend is om een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie te voorkomen.

[ECLI:NL:RVS:2017:2629](#)

Zie in dit verband ook de uitspraken van de Afdeling van dezelfde datum, met nrs. 201701482/1/V3, [ECLI:NL:RVS:2017:2627](#) en 201702168/1/V3, [ECLI:NL:RVS:2017:2628](#).

JnB2017, 863

MK ABRS, 06-10-2017, 201604251/1/V2

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2005/85/EG 25, 32

Richtlijn 2013/32/EU 12, 13, 33, 40

Richtlijn 2011/95/EU 4

Awb 4:6

Vw 2000 30a lid 1 d

ASIEL. Opvolgende aanvraag. Gezien de totstandkomingsgeschiedenis en doelstellingen van de Procedurerichtlijn en de systematiek en bewoordingen van de artikelen 33 en 40, bestaat redelijkerwijs geen twijfel dat de verwijtbaarheidstoets is vervat in de term 'nieuw'.

De staatssecretaris heeft de asielaanvragen niet-ontvankelijk verklaard krachtens artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000. Dit artikel betreft een implementatie van de artikelen 33 en 40 van de Procedurerichtlijn (Kamerstukken II, 2014/15, 34 088, nr. 3, blz. 48). Deze artikelen uit de Procedurerichtlijn vervangen de artikelen 25 en 32 van de oude Procedurerichtlijn. [...] De in deze zaak voorgedragen grieven gaan onder meer over de vraag of de staatssecretaris de verwijtbaarheidstoets in het licht van het Unierecht mag blijven hanteren. Het antwoord op die vraag is ook van belang in andere zaken waarin vreemdelingen aan een opvolgende aanvraag elementen of bevindingen ten grondslag leggen die zij volgens de staatssecretaris tijdens een eerdere procedure al hadden kunnen inbrengen. Als de vreemdelingen terecht aanvoeren dat artikel 40, vierde lid, van de Procedurerichtlijn de verwijtbaarheidstoets bevat en niet in nationaal recht is geïmplementeerd, mag de staatssecretaris namelijk niet aan vreemdelingen tegenwerpen dat zij elementen of bevindingen eerder hadden kunnen en dus moeten inbrengen. [...]

Bewoordingen en systematiek

Uit het bestaan van artikel 40, vierde lid, van de Procedurerichtlijn kan, anders dan de vreemdelingen betogen, niet al worden afgeleid dat er een afzonderlijke verwijtbaarheidstoets bestaat. Het derde en vierde lid van artikel 40 maken, gezien de bewoordingen ervan, vooral de verschillende modaliteiten van afdoening van opvolgende aanvragen duidelijk. [...] Als artikel 40, vierde lid, van de Procedurerichtlijn, zoals de vreemdelingen aanvoeren, een afzonderlijke verwijtbaarheidstoets bevat waardoor een opvolgende aanvraag niet verder hoeft te worden behandeld, heeft dat, gelet op het vijfde lid, tot gevolg dat die aanvraag niet-ontvankelijk kan worden verklaard. Die uitbreiding van de niet-ontvankelijkheidsgronden verdraagt zich echter niet met de limitatieve formulering van artikel 33, tweede lid, aanhef en onder d, van de Procedurerichtlijn [...]. Gelet op de systematiek van de Procedurerichtlijn, in het bijzonder artikel 33, tweede lid, aanhef en onder d, en artikel 40, vijfde lid, ligt de verwijtbaarheidstoets namelijk reeds besloten in de term 'nieuw'.

Totstandkomingsgeschiedenis en doelstellingen

De geschiedenis van totstandkoming en de doelstellingen van de Procedurerichtlijn [...] bevatten eveneens duidelijke aanwijzingen dat de verwijtbaarheidstoets reeds besloten ligt in de term 'nieuw' in artikel 33, tweede lid, aanhef en onder d, en artikel 40, tweede en derde lid. Daaruit blijkt namelijk dat de verwijtbaarheidstoets een wezenlijk onderdeel is van de beoordeling van opvolgende aanvragen en daarom niet, zoals de vreemdelingen betogen, is vervat in een afzonderlijk en facultatief te implementeren vierde lid. [...] In de totstandkomingsgeschiedenis staat uitdrukkelijk dat ook aanvragen die niet identiek zijn,

niet-ontvankelijk moeten kunnen worden verklaard. Voorts wordt daarin slechts een wijziging van de omstandigheden waarin een vreemdeling zich bevindt, als voorbeeld gegeven van een geval waarin een opvolgende aanvraag mogelijk moet zijn. Dat doet zich niet voor als die vreemdeling elementen of bevindingen bij een vorige procedure al had kunnen verkrijgen en inbrengen. Tot slot wordt de nadruk gelegd op het tegengaan van misbruik en het bevorderen van snelle en doeltreffende procedures. Aan deze doelen wordt afbreuk gedaan, als het voor een vreemdeling mogelijk is een opvolgende aanvraag in te dienen en inhoudelijk behandeld te krijgen wegens elementen of bevindingen die hij al in een vorige procedure had kunnen verkrijgen en inbrengen. [...] Dat vreemdelingen zich inspannen om elementen of bevindingen te verkrijgen en deze zo spoedig mogelijk inbrengen, draagt gelet op het vorenstaande bij aan de verwezenlijking van het doel van de Procedurerichtlijn om procedures snel en vooral doeltreffend af te doen en misbruik van procedures tegen te gaan, wat volgens de considerans zowel in het belang van de lidstaten als in het belang van vreemdelingen is. Dit betekent ook dat bij een opvolgende aanvraag kan worden tegengeworpen dat vreemdelingen tijdens een eerdere procedure hebben nagelaten elementen of bevindingen te verkrijgen of in te brengen. Gelet op de totstandkomingsgeschiedenis en doelstellingen van de Procedurerichtlijn is de verwijtbaarheidstoets een wezenlijk onderdeel van de beoordeling van opvolgende aanvragen. Dat de verwijtbaarheidstoets facultatief te implementeren valt, zoals de vreemdelingen betogen, verhoudt zich hier niet mee. De totstandkomingsgeschiedenis en doelstellingen bevatten dan ook duidelijke aanwijzingen dat de verwijtbaarheidstoets geen afzonderlijke implementatie behoeft, maar reeds vervat is in de term 'nieuw' in artikel 33, tweede lid, aanhef en onder d, en artikel 40, tweede en derde lid.

Dit laat overigens een ander doel van de Procedurerichtlijn, het eerlijker maken van asielprocedures, onverlet. [...] Anders geformuleerd moet een vreemdeling dus altijd de mogelijkheid hebben te rechtvaardigen waarom hij elementen of bevindingen niet eerder kon, en dus moest overleggen. [...]

Gezien de totstandkomingsgeschiedenis en doelstellingen van de Procedurerichtlijn en de systematiek en bewoordingen van de artikelen 33 en 40, bestaat redelijkerwijs geen twijfel dat de verwijtbaarheidstoets is vervat in de term 'nieuw'. Er is daarom, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, geen aanleiding voor het stellen van prejudiciële vragen [...].

[ECLI:NL:RVS:2017:2718](#)

JnB2017, 864

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 08-09-2017 (publ. 02-10-2017), NL17.6765

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 30b b

ASIEL. Brazilië veilig land van herkomst, ook ten aanzien van LHBTI's.

Uit het voorgaande volgt dat de aanwijzing van Brazilië, ook ten aanzien van LHBTI's, voldoet aan het bepaalde in artikel 3.105ba, tweede lid, van het Vb 2000, dat er in Brazilië wet- en regelgeving is die vervolging en behandeling in strijd met artikel 3 van

het EVRM verbiedt, dat die wet- en regelgeving wordt toegepast en dat daadwerkelijk een systeem van rechtsmiddelen beschikbaar is. Brazilië is aangesloten bij het Vluchtelingenverdrag en niet is aannemelijk gemaakt dat Brazilië de verdragsverplichtingen niet nakomt. Verweerder heeft zorgvuldig onderzocht en deugdelijk gemotiveerd dat in Brazilië algemeen gezien geen vervolging of behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM plaatsvindt als bedoeld in artikel 3.37f van het VV 2000, waardoor zijn aanwijzing van Brazilië, ook ten aanzien van LHBTI's, als veilig land van herkomst aan de wettelijk voorgeschreven vereisten voldoet. De door verweerder betrokken informatiebronnen voldoen, gelet op hetgeen is overwogen onder 6, aan de daaraan wettelijk gestelde vereisten.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:11191](https://www.ecli.nl/nl/RBDHA:2017:11191)

JnB2017, 865

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 24-08-2017 (publ. 04-10-2017), AWB 17/9984

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 29 lid 2

Awb 4:84

ASIEL. Nareis. Pleegkind. Door slechts de gezagsverhouding binnen het gezin bij zijn beoordeling te betrekken heeft verweerder de feitelijke gezinsband miskend. Tevens sprake van bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Awb.

De rechtbank overweegt dat uit de verklaringen van referent het beeld van een gezin naar voren komt, waarbij sprake is van eigen verantwoordelijkheden voor de betrokken familieleden en een duidelijke onderlinge takenverdeling, ook als wordt uitgegaan van de opvatting dat het gezag bij de grootmoeder berust als hoofd van het gezin. Daarbij zijn de familieleden niet gericht op het eigen kerngezin, maar werken en zorgen zij voor het collectieve, samengestelde gezin. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank door slechts de gezagsverhouding binnen het gezin bij zijn beoordeling te betrekken en op grond daarvan te concluderen dat eiseres onder verantwoordelijkheid van de grootmoeder viel, miskend dat de zorg voor en opvoeding van eiseres niet uitsluitend bij de grootmoeder berustte, maar zeker ook bij de echtgenote van referent. Eiseres maakte ten tijde van het vertrek van referent deel uit van het samengestelde gezin, waartoe ook referent behoorde. Daarmee is de feitelijke gezinsband tussen eiseres en referent aannemelijk. Het bestreden besluit is in zoverre ondeugdelijk gemotiveerd.

Zelfs als zou moeten worden geoordeeld dat het samengestelde gezin waartoe zowel eiseres als referent behoorde, volgens het beleid van verweerder niet is aan te merken als 'het gezin van referent', dan nog kan het bestreden besluit geen stand houden. De rechtbank overweegt daartoe het volgende, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 26 oktober 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2840](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2016:2840)). In het licht van het beroep van eiseres op artikel 3 van het IVRK moet worden aangenomen dat er sprake is van bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Awb, die maken dat het handelen door verweerder overeenkomstig het beleid zoals neergelegd in paragraaf C4/2.1 van de Vc, gevolgen

heeft voor eiseres die onevenredig zijn in verhouding tot de met de door de beleidsregels te dienen doelen. Eiseres is 12 jaar oud en verblijft sinds haar derde jaar in het samengestelde gezin. Uit het dossier blijkt dat de echtgenote van referent en hun twee biologische kinderen zeer waarschijnlijk in de gelegenheid gesteld zullen worden zich in het kader van gezinshereniging nareis op korte termijn bij referent te voegen. Bij deze stand van zaken moet er rekening mee worden gehouden dat eiseres na hun vertrek alleen in Somalië zal achterblijven. Van een 12-jarige mag niet verwacht worden dat zij zich alleen staande kan houden. Zij loopt dan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 29, eerste lid, van de Vw. De rechtbank is van oordeel dat het bestreden besluit geen stand kan houden omdat verweerder dit scenario niet heeft betrokken bij de beoordeling of er sprake is van bijzondere omstandigheden die ertoe leiden dat van het beleid moet worden afgeweken. Het bestreden besluit is ook in zoverre ondeugdelijk gemotiveerd.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:11074](https://ecli.nl/RBDHA:2017:11074)

[Naar inhoudsopgave](#)

Prejudiciële verwijzing

JnB2017, 866

MK ABRS, 04-10-2017, 201604484/1/V2 en 201606947/1/V2

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2013/32/EU 46 lid 3

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 47

Vw 2000 83, 83.0a, 83a

Vb 2000 3.118b

PREJUDICIËLE VERWIJZING. Procedurerichtlijn. De Afdeling wil weten hoe op grond van de Procedurerichtlijn moet worden omgegaan met de situatie waarin een vreemdeling tijdens de beroepsprocedure bij de rechtbank een nieuw asielmotief naar voren brengt.

Uit de Procedurerichtlijn en de voorhanden zijnde rechtspraak van het Hof van Justitie volgt niet eenduidig wat de verplichting voor de bestuursrechter in eerste aanleg in asielzaken om een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming, te verrichten, inhoudt op het moment dat hij wordt geconfronteerd met een asielmotief dat voor het eerst in beroep wordt aangevoerd. Daarom legt de Afdeling het Hof van Justitie de volgende vragen voor:

1.a. Staat artikel 46, derde lid, van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van internationale bescherming (herschikking) (PB 2013, L 180) gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, in de weg aan een systeem waarin de bestuursrechter in eerste aanleg in asielzaken een door een vreemdeling voor het eerst bij hem in beroep aangevoerd asielmotief in beginsel niet bij de beoordeling van dat beroep mag betrekken?

1.b. Maakt het daarbij uit of een daadwerkelijk nieuw asielmotief wordt aangevoerd, dat wil zeggen een reden om te vragen om internationale bescherming die is gebaseerd op feiten en omstandigheden die dateren van ná het besluit van de beslissingsautoriteit op het verzoek om internationale bescherming, of een achtergehouden asielmotief, dat wil zeggen een reden om te vragen om internationale bescherming die is gebaseerd op feiten en omstandigheden die dateren van vóór het besluit van de beslissingsautoriteit op het verzoek om internationale bescherming en die een vreemdeling hoewel deze bij hem bekend waren, verwijtbaar niet reeds in de bestuurlijke fase kenbaar maakte?

1.c. Maakt het daarbij uit of het asielmotief wordt aangevoerd in het kader van een beroep bij de bestuursrechter in eerste aanleg in asielzaken tegen een besluit van de beslissingsautoriteit op een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming?

2. Als vraag 1.a. bevestigend wordt beantwoord, staat het Unierecht er dan ook aan in de weg dat de bestuursrechter in eerste aanleg in asielzaken ervoor kan kiezen om de behandeling van een voor het eerst bij hem in beroep aangevoerd asielmotief te verwijzen naar een nieuwe procedure bij de beslissingsautoriteit, om zo de goede procesorde in de rechterlijke procedure te waarborgen of om ontoelaatbare vertraging daarin te voorkomen?

[ECLI:NL:RVS:2017:2669](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare orde

JnB2017, 867

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 26-09-2017, AWB 17/4566

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vb 2000 3.86 lid 6

OPENBARE ORDE. Intrekking verblijfsvergunning asiel met terugwerkende kracht. Een door eiser vóór de vergunningverlening gepleegd – en bij verweerder ook toen al bekend – misdrijf heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank ten onrechte betrokken bij de beoordeling van de verblijfsduur.

Ingevolge artikel 3.86, zesde lid, van het Vb 2000 wordt voor de toepassing van de voorgaande leden onder verblijfsduur verstaan: de duur van het rechtmatige verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel I, van de Vw 2000 of als Nederlander, direct voorafgaande aan het moment waarop het misdrijf is gepleegd of aangevangen. In het bestreden besluit is dit concreet omschreven als dat het hierbij gaat om de duur van het rechtmatig verblijf vanaf het moment van vergunningverlening tot aan de pleegdatum van het strafbare feit dat aanleiding is om de verblijfsvergunning in te trekken.

Naar het oordeel van de rechtbank volgt daaruit dat voor de vraag of er rechtmatig verblijf is en zo ja, hoe lang dat is geweest, bepalend is per wanneer de verblijfsvergunning is verleend en welk strafbaar feit aanleiding tot de intrekking is geweest. Vast staat dat de verblijfsvergunning verleend is per 11 augustus 2008. Ook staat blijkens de dossiergegevens vast dat het strafbaar feit van 26 maart 2016 aanleiding is geweest tot de intrekking per die datum. Dat betekent dat de rechtbank eiser volgt in zijn standpunt dat de duur van zijn rechtmatig verblijf iets meer dan acht jaren heeft bedragen.

Verweerder kan naar dezerzijds oordeel aan eiser het strafbaar feit dat hij vóór die vergunningverlening pleegde, niet alsnog tegenwerpen bij de vraag of er wel of geen rechtmatig verblijf is geweest. Dat had verweerder desgewenst en voor zover passend binnen de toen geldende wet- en regelgeving wel kunnen doen ten tijde van die vergunningverlening, maar door dit niet te doen, kan dit misdrijf niet later alsnog in de weg staan aan het ontstaan van rechtmatig verblijf.

Gelet op het vorenstaande komt de rechtbank tot het oordeel dat verweerder de glijdende schaal van artikel 3.86 van de Vb 2000 op een onjuiste wijze heeft toegepast op eiser.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:10992](https://ecli.nl/RBDHA:2017:10992)

JnB2017, 868

MK ABRS, 29-09-2017, 201607569/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vb 2000 3.86

OPENBARE ORDE. Intrekking verblijfsvergunning regulier. Vanwege verblijfsgeat is glijdende schaal zoals ingegaan in 2012 van toepassing.

De Afdeling begrijpt het betoog van de vreemdeling dat zijn verblijfsvergunning krachtens artikel II van het Besluit van 26 maart 2012 niet kon worden ingetrokken aldus, dat hij daarmee een beroep doet op artikel 3.86, tiende lid, van het Vb 2000, zoals dat luidde vóór de inwerkingtreding van het Besluit van 26 maart 2012.

Ingevolge die bepaling wordt de aanvraag in afwijking van de voorgaande leden niet afgewezen, indien de vreemdeling in Nederland is geboren of voor zijn tiende jaar rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder a tot en met e, dan wel I, van de Vw 2000 heeft gekregen:

- a. bij een verblijfsduur van tien jaar, tenzij er sprake is van een geweldsmisdrijf of handel in verdovende middelen, of
- b. bij een verblijfsduur van vijftien jaar.

De vreemdeling doet echter tevergeefs een beroep op deze bepaling. Uit de uitspraken van de Afdeling van 8 oktober 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BO0830](https://ecli.nl/RVS:2010:BO0830), en 4 maart 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:877](https://ecli.nl/RVS:2014:877), volgt immers dat de verblijfsduur in het tiende lid moet worden opgevat op dezelfde wijze als bedoeld in het tweede lid van artikel 3.86, te weten op de wijze die is neergelegd in het zesde lid van dat artikel: 'de duur van het rechtmatige verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel I, van de Vw 2000 of als Nederlander, direct voorafgaande aan het moment waarop het misdrijf is gepleegd of aangevangen'. Zoals hiervoor uit punt 9.1 volgt, heeft de staatssecretaris zich in het

besluit van 27 mei 2016 terecht op het standpunt gesteld dat, anders dan de vreemdeling betoogt, geen sprake is van ononderbroken rechtmatig verblijf sinds 12 oktober 1982. De verblijfsduur als bedoeld in voornoemde bepaling is in dit geval aangevangen op 16 juli 1999 en geëindigd op 14 september 1999 en bedraagt derhalve net geen twee maanden. Nu ook voorgaande versies van artikel 3:86 van het Vb 2000 niet voorzagen in een bepaling dat bij deze verblijfsduur en het door de vreemdeling begane misdrijf de verblijfvergunning niet kon worden ingetrokken, faalt het betoog van de vreemdeling dat zijn verblijfsvergunning ingevolge artikel II van het Besluit van 26 maart 2012 en het bijbehorende overgangsrecht niet kon worden ingetrokken.

[ECLI:NL:RVS:2017:2630](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 869

MK ABRS, 02-10-2017, 201609816/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2011/51/EU

Richtlijn 2003/86/EG

Vb 2000 3.75

LANGDURIG INGEZETENERICHTLIJN. Jurisprudentie over middelenvereiste in Gezinsherenigingsrichtlijn geldt ook voor Langdurig ingezetenerichtlijn. Werkloosheidsuitkering is geen 'sociale bijstand'.

De bepalingen wat betreft het inkomensvereiste uit de Langdurig ingezetenerichtlijn en Richtlijn 2003/86/EG (PB 2003 L 251; hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn) zijn nagenoeg gelijklopend. Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 21 september 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2588](#), doet het in artikel 3.75, eerste lid, van het Vb 2000 gestelde vereiste geen afbreuk aan het doel van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Voorts is daarin geoordeeld dat het standpunt van de staatssecretaris dat de in artikel 3.75, derde lid, van het Vb 2000 gestelde vereisten in lijn zijn met de Gezinsherenigingsrichtlijn, niet zonder nadere motivering kan worden gevolgd. Hierbij heeft de Afdeling onder meer belang gehecht aan het feit dat de vreemdeling in die zaak terecht heeft betoogd dat de in artikel 3.75, derde lid, van het Vb 2000 genoemde termijn van 36 maanden kan leiden tot een niet in de Gezinsherenigingsrichtlijn beoogde extra voorwaarde en wachttijd. Daarnaast heeft de Afdeling, onder verwijzing naar het arrest Chakroun [HvJ, 4 maart 2010, [ECLI:EU:C:2010:117](#)], bij dit oordeel betrokken dat de hoogte van het bedrag waaraan de middelen van bestaan moeten voldoen, niet zonder meer doorslaggevend is voor de beantwoording van de vraag of de gezinshereniger over voldoende middelen van bestaan beschikt, maar dat een concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager moet worden gemaakt. Niet valt in te zien dat dit oordeel anders zou moeten luiden wat betreft de Langdurig ingezetenerichtlijn.

De vreemdeling betoogt terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de staatssecretaris ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat de invulling van artikel 3.75, derde lid, van het Vb 2000, dat uitsluitend een werkloosheidsuitkering die niet langer dan 26 weken is ontvangen in een periode van 36 maanden voorafgaand aan het moment waarop de aanvraag is ontvangen of de beschikking wordt gegeven, gelijk wordt gesteld met inkomen uit arbeid in loondienst, in overeenstemming is met de Langdurig ingezetenerichtlijn. Artikel 5 van die richtlijn vereist immers dat de vaste en regelmatige inkomsten voldoende moeten zijn om zichzelf en hun gezinsleden te onderhouden zonder een beroep te doen op het stelsel van sociale bijstand van de betrokken lidstaat. Het begrip "sociale bijstand" zoals uitgelegd door het Hof in het kader van Richtlijn 2004/38/EG (PB 2004 L 158) ziet, voor zover thans van belang, enkel op alle van overheidswege ingevoerde bijstandstelsels, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon die niet beschikt over inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien [...]. Een werkloosheidsuitkering valt hier niet onder. Voor een werkloosheidsuitkering moeten immers premies worden afgedragen in tegenstelling tot sociale bijstand [...].

[ECLI:NL:RVS:2017:2636](#)

JnB2017, 870

MK ABRS, 28-09-2017, 201609590/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) nr. 604/2013 2 f, 9, 16, 17

DUBLINVERORDENING. Gezinsleden die internationale bescherming genieten. Geen beroep op artikel 9 van de Dublinverordening bij genaturaliseerd familielid.

Nog daargelaten of de vreemdelingen een beroep kunnen doen op artikel 9 van de Dublinverordening, faalt het beroep op dit artikel reeds omdat de echtgenoot onderscheidenlijk vader van de vreemdelingen niet langer internationale bescherming geniet als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder f, van de Dublinverordening, nu hij is genaturaliseerd en daarmee de Nederlandse nationaliteit heeft. De Dublinverordening beoogt wel waarborgen te bieden voor gezinsleden die asiel hebben aangevraagd om deze zoveel mogelijk bijeen te houden. De Dublinverordening is echter niet bedoeld als route waarlangs op reguliere gronden verblijf bij een gezinslid in Nederland kan worden verkregen; hiervoor staan andere regelingen open (vgl. de uitspraak van de Afdeling van 19 februari 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:563](#)).

[ECLI:NL:RVS:2017:2626](#)

JnB2017, 871

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 26-09-2017, NL17.8282

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) nr. 604/2013 9

DUBLINVERORDENING. Gezinsleden die internationale bescherming genieten. Zonder nadere motivering valt niet zonder meer in te zien dat een persoon met

een verblijfsrecht als nareiziger in Duitsland niet geldt als een persoon die internationale bescherming geniet.

Eiseres heeft aangevoerd dat haar minderjarige kinderen in Duitsland verblijven bij haar ex-echtgenoot. Om die reden heeft zij subsidiair gesteld dat Duitsland op grond van artikel 9 van de Verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielverzoek. [...]

De rechtbank stelt vast dat ter zitting is gebleken dat niet langer in geschil is dat het gaat over de dochters van eiseres. Verweerder stelt zich echter op het standpunt dat artikel 9 van de Verordening desondanks niet van toepassing is, omdat de dochters geen internationale bescherming in Duitsland genieten.

De rechtbank overweegt hieromtrent als volgt. Vast staat dat beide dochters in het kader van nareis in Duitsland verblijven. De vraag is of daarmee vaststaat dat zij geen internationale bescherming genieten in Duitsland. Verweerder heeft geen inzicht gegeven in de systematiek van de Duitse vreemdelingenwetgeving. Niet duidelijk is of er in Duitsland sprake is van een met Nederland vergelijkbare situatie waarin aan nareizigers een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd wordt verstrekt. Van belang is verder de vraag of in Duitsland minderjarigen aan wie in het kader van nareis een verblijfsrecht wordt verstrekt, in staat zijn om daarnaast een zelfstandige asielaanvraag in te dienen. De minderjarige dochters van eiseres waren bij aankomst immers nog slechts 9 en 11 jaar oud, terwijl zij gelet op hun verblijfsrecht niet als alleenstaande minderjarige vreemdelingen kunnen worden aangemerkt. Zonder nadere motivering, die ontbreekt, valt niet zonder meer in te zien dat een persoon met een verblijfsrecht als nareiziger niet geldt als een persoon die internationale bescherming geniet. Omdat concrete informatie over de feitelijke verblijfsstatus van de dochters - in het licht van de Duitse vreemdelingenwetgeving - ontbreekt, kan naar het oordeel van de rechtbank dan ook niet worden beoordeeld of eiseres een geslaagd beroep op artikel 9 van de Verordening toekomt.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:10993](https://www.ecli.nl/nl/RBDHA:2017:10993)

[Naar inhoudsopgave](#)